

BRAVIL, syn Nibenu

napsal Sathyr Longleat

Bravil je jedním z nejpůvabnějších měst v Cyrodiilu, zářící svou jednoduchou krásou, proslulé svou minulostí. Žádná návštěva jižní části císařské provincie by nebyla kompletní bez procházky po úžasném brazilském přístavu, popovídání s místními přátelskými dětmi a samozřejmě podle zdejší tradice i zašeptání několika slov proslulé soše Šťastné staré paní.

Ajleidský lid žil před příchodem Atmoranů po tisíce let v okolí dnešního Bravilu. Niven tehdy, stejně jako v současnosti, poskytoval potraviny a dopravu, a městečko bylo dokonce ještě lidnatější než dnes. Nejsme si zcela jisti, jak svému kraji říkali. Jelikož byli téměř odříznuti od světa, nazývali jej slovem, které by se dalo přeložit prostě jako "domov". Tito divocí Ajleidové byli se svou zemí spjati tak silně, že se Bravil stal úplně poslední oblastí, kterou se alessijské armádě podařilo ve druhém století prvního věku osvobodit. Ačkoli na tuto dobu zůstalo jen velmi málo upomínek, ať již kulturních, či archeologických, příběhy o zdejší zhyralosti a prostopášnosti vstoupily, díky Maře, do světa legend.

Jak se Ajleidanům podařilo přežít obléhání tak dlouho, zaměstnává mozky učenců dodnes. Všichni se však shodnou na tom, že poctu za vítězství si zaslouží připsat jeden ze setníků císařovny Alessie, muž jménem Teo Bravillius Tasus, po němž bylo nazváno současné město.

Údajně měl vesnici dobýt přinejmenším čtyřikrát a vždy čelil tvrdému odporu. S ranním rozbřeskem však byli vždy všichni jeho vojáci ve vesnici mrtví, zavražděni. Než dorazila další centurie, opevněnou osadu znovu osídlili další Ajleidané. Po druhé úspěšné invazi se podařilo odkrýt tajné podzemní chodby, do nichž byl umístěn velký počet stráží. Nicméně následujícího rána byli opět všichni vojáci mrtví a obyvatelé města zpět. Po třetím úspěchu se kolem města rozmístily legie, které dohlížely na cesty a říční trasu, aby mohli včas spatřit blížící se útok, k ničemu však nedošlo. Následujícího rána byla těla mrtvých vojáků svržena z cimbuří městských hradeb.

Teo Bravillius Tasus věděl, že se Ajleidané musejí ukrývat někde ve městě, aby mohli počkat na setmění a pak vojáky povraždit ve spánku. Otázkou bylo kde. Po čtvrtém obsazení osady osobně vedl své vojáky při důkladné prohlídce každého temného koutu a stínu. V okamžiku, kdy už to chtěli vzdát, si velký setník všiml dvou podezřelých věcí. Vysoko v jinak hladkých hradbách, mnohem výš, než by mohl kdokoli vyšplhat, byly vytesány rovné plošiny. A u řeky přímo ve městě našli stopu někoho, kdo zcela jistě nenosil císařské boty.

Ajleidané se podle všeho ukrývali dvěma způsoby. Někteří z nich se vznesli na hradby a ukryli se nahoře, ostatní vklouzli do řeky, kde mohli dýchat pod vodou. Když vojáci objevili, kde mají podivní elfové ještě podivnější skrýše, bylo už poměrně jednoduchou záležitostí je odtamtud vyhnat a zajistit si tak, že už se půlnoční vraždy císařských vojsk nebudou opakovat.

Zdá se až neuvěřitelné, že podobná kouzla dokonale ovládala celá komunita stovky a stovky let předtím, než byl založen Čarodějný cech, jehož úkolem bylo zasvětit do cest magie i běžný lid. Podle všeho však existují důkazy, že stejně jako si Psijici na ostrově Araeum osvojili mysticismus dávno předtím, než to slovo bylo vůbec vynalezeno, ještě podivnější Ajleidané z jižního Cyrodiilu vyvinuli to, co se později začalo nazývat školou proměny. Koneckonců na tom vlastně nic až tak překvapivého není, když si uvědomíme, že jiní Ajleidané už v době dobývání Bravilu, a dokonce ještě dříve, byli iluzionisty. Komunita před vznikem Bravilu se nedokázala proměňovat ve zvířata a netvory, mohli však měnit podobu svých těl, a tím se dokonale skrýt. Velmi užitečná schopnost, o tom není pochyb. Nakonec jim však život stejně zachránit nepomohla.

Do současnosti se v Bravilu po přítomnosti Ajleidanů příliš stop nedochovalo, přestože architektonický vliv odlišné rasy je tu velmi zřetelný. Strhující nádhera katedrály Mařiny shovívavosti a vladařského paláce, tedy brazilských budov, které nepostavil člověk, jsou stejně proslulé jako socha zvaná Stará šťastná dáma.

Příběhů o této dámě a tom, kým vlastně byla, je tolik, že by sepsání i pouhého seznamu zabralo několik týdnů.

Povídá se, že se narodila jako nemanželská dcera lehké děvy v Bravilu, což rozhodně nelze považovat za nejlepší počátek šťastného života. Ostatní děti se jí posmívaly a neustále se vyptávaly, kdo byl její otec. Každého dne vinou jejich krutosti utekla zpátky do své malé chatrče v slzách.

Jednoho dne přišel do Bravilu provádět dobročinnou práci Stendarrův mnich. Uviděl usazenou dívku, a když se jí zeptal na důvod pláče, pověděla mu, proč se tak trápí: Neví, kdo je její otec.

Máš laskavé oči a ústa, která vždy mluví pravdu, odpověděl mnich po chvíli s úsměvem. "Bezpochyby jsi dcerou Stendarra, boha slitování, dobročinnosti a zaslouženého štěstí."

Knězova slova změnila dívce navždy život. Kdykoli se jí někdo zeptal, kdo je její otec, radostně odpovídala, "Jsem dítě štěstěny."

Když vyrostla, stala se z ní hostinská. Povídá se, že ke svým zákazníkům byla milá a štedrá a často jim umožňovala, aby zaplatili až ve chvíli, kdy si to budou moci dovolit. Jedné obzvláště deštivé noci poskytla přístřeší mladému muži oděnému v hadrech, který nejenže neměl žádné peníze, ale navíc byl útočný a neurvalý. Přesto jej nakrmila a poskytla mu pokoj. Následujícího rána odešel, aniž by jen poděkoval. Její přátelé i rodina ji za to pokárali a říkali, že by si měla dávat větší pozor. Že mohl být dokonce nebezpečný.

O týden později dorazil do Bravilu královský kočár, ve kterém cestoval císařský nástupník trůnu. Přestože byl zcela k nepoznání, jednalo se o onoho mladíka, kterému pomohla. Upřímně se za své vzezření i chování omluvil a vysvětlil, že byl zajat a proklet bandou čarodějnic, a teprve později se mu vrátila jeho osobnost. Zahrnul ji bohatstvím, o které se samozřejmě podělila s obyvateli Bravilu, kde se dožila spokojeného stáří.

Nikdo neví, kdy byla její socha na náměstí vztyčena nebo kdo ji vytvořil, stojí tam však od prvního věku celá dlouhá tisíciletí. Dodneška k soše chodí jak návštěvníci města, tak samotní Bravilané, a žádají ji o požehnání štěstím na cestách.

Další půvabný rys půvabného a velmi šťastného města Bravil.